

pútnický list

október
2019

ISSN 2644-4526

aktuality a zaujímavosti pútnického turizmu na Slovensku

*Ružencová záhrada vo Vyšnej Šebastovej a „záhrada”,
ktorá vyrástla v Marseille*

Zaujímavá, ojedinelá myšlienka! Založiť v blízkosti kostola ružencovú záhradu.

Tak toto napadlo členov farskej rady vo farnosti Vyšná Šebastová a predstavili ju farskému spoločenstvu. Nápad sa stretol s veľkým verejným záujmom a následne architekt Marián Sitarčík navrhol centrálnu sochu Panny Márie s vystretými rukami a plášťom, ktorá všetkých prítomných pozýva k modlitbe a zároveň ich objíma. Súčasťou stavebného projektu sa stalo aj parkovisko. Jedinečný pútnický areál na východnom Slovensku slúži verejnosti už 10 rokov. Navštevujú ho mnohé farnosti, spoločenstvá. Modlia sa, slúžia sv. omše.

Toto miesto s nevšednou myšlienkou nám hovorí, že ružencom sa dá skutočne meniť svet. Vnútornej i vonkajšej.

Túto skúsenosť zažil aj **otec Michel-Marie Zanotti-Sorkine**, ktorý sa narodil v r. 1959 v Nice a má židovské, ruské aj korzické korene. Stal sa kabaretným spevákom a skladateľom. Po dlhšom hľadaní povolania sa ako 40ročný stal katolíckym kňazom a dnes patrí k veľkým pokladom francúzskeho katolíckeho duchovenstva.

Francúzsko je krajina s výrazným sekularizmom a mnohí kňazi v nej nadobudli mylné presvedčenie, že ľuďom priblížia Boha skôr mimo kostola a v laickom odeve.

Príklad kňazského života o. Michela, však dokazuje opak a je hlbokým inšpiratívnym svedectvom.

V r. 2004 sa stal farárom vo farnosti sv. Vincenta de Paul, v moslimskej štvrti Marseille, kde sa v tom čase slúžili sv. omše len v krypte kostola a to iba na sviatky a v nedele. Navštevovalo ich len niekoľko desiatok farníkov.

Prvú vec, ktorú v novom pôsobisku urobil bola tá, že otvoril kostol na 12 hodín denne. Vyčistil ho a do jedného z centrálnych bodov kostola umiestnil ikonu Pannu Márie. Sakristiu premenil na miesto ticha a rozjímania. Napriek finančnej kríze, s pomocou dobrodincov, obnovil liturgické predmety, dal vyrobiť nové oltárne plachty aj liturgické oblečenie. Už tieto aktivity vzbudili pozornosť verejnosti a na sv. omše začalo prichádzať viac ľudí.

V čase jeho pôsobenia v Marseille prichádzalo na nedeľnú sv. omšu asi 1000 veriacich. Mnohých oslovili hlboké kázne kňaza, ktorý úprimne žil medzi nimi. Po raňajšom spovedaní sa vždy v reverende, vydával na Canebière, do jednej z najživších nákupných ulíc Marseille. Tu si dal kávu a croissant a pritom sa prihovárал ľuďom. Viacerých priviedol ku krstu vďaka svojej viditeľnosti a pastierskej prívetivosti. Vo farnosti zaviedol aj dennú modlitbu sv. ruženca. Prvý ruženec sa spoločne modlievali na obed, druhý večer pred vystavenou sviatosťou (modlili sa ho mladí) a tretí po večernej sv. omši. O. Michel povedal, že za celým rozkvetom jeho farnosti stojí diskretná, ale zároveň silná prítomnosť Panny Márie. „Pretože bez nej,“ o tom je presvedčený, „sa zaručene celý cirkevný život stáva sterilným ... S ňou alebo bez nej – to rozhoduje o všetkom.“ Hovoril, že odkedy sa často spoločne modlili ruženec „plávali v milostiach a požehnanie, ktoré vo farnosti stále pretrváva, nie je zázrakom, ktorý by pochádzal od úbohého farára, ale prichádza od Panny Márie“.

Po liturgii, ktorá je pre o. Michela najdôležitejšia, bola ďalším dôležitým bodom spovednica. Počas svojho pôsobenia v Marseille sa v nej nachádzal každý deň, od 17 do 22 hodiny. Veriaci vedeli, že ho tam nájdú. Takto žil 10 rokov.

V súčasnosti je o. Michel 'celebritou' francúzskej spoločnosti. Skromný a v súkromí skôr plachý kňaz pôsobí teraz v pastorácii okolia umeleckej štvrti Montmartre v Paríži a v *pútnickej svätyni Panny Márie v Laus* neďaleko Marseille, ktorá sa nachádza na pútnickej ceste do Compostely aj do Ríma. Keďže do pastierskej činnosti zahrnul aj svoj hudobný talent, spolupracuje s hudobnou spoločnosťou Warner Music na rozvoji duchovnej hudobnej tvorby. Je vyhľadávaný pútnikmi, veriacimi, hľadajúcimi, oslovujú ho novinári, vydavatelia. Je autorom oficiálnej modlitby za ľudí s ochorením AIDS (schválená sv. Jánom Pavlom II.). Napísal viacero kníh o pastorácii a na internete nájdete mnoho jeho duchovných príhovorov. A ako sa premieňa púšť na záhradu Vám prezradí O. Michel-Marie: „Je to moje malé tajomstvo. Musíme pochopiť, aká dôležitá je Panna Mária v našom živote, a že nás vedie, ak my žijeme s ňou...Ona je naša Matka, univerzálna Matka celého ľudstva...Keď sme s ňou, sme v Duchu Svätom, ktorý v plnosti žije v nej, a my potom vieme, ako máme žiť a čo máme robiť...Hovorím vám to ako moje tajomstvo: byť s ňou, hovoriť s ňou...Ona je s nami, aj keď ju nevidíme.“

zdroj: www.ruzencovazahrada.sk, www.fr.wikipedia.org, www.medias-catholique.info,
<https://docplayer.cz/38366692-Vitazstvo-srdca-chodte-do-celeho-sveta-rodina-panny-marie-2013-iii-c-92.html>

HOVORÍME o: *Modlitbe posvätného ruženca*

Ruženec je modlitba, ktorú všeobecne, podľa známej legendy, pripisujeme sv. Dominikovi Guzmánovi (13.st.), zakladateľovi rehole Kazateľov, ale jej vývoj bol dlhší než život jedného človeka, vznikala skoro šesť storočí.

Ruženec je rozjímavá modlitba, zameraná na uvažovanie nad Božím slovom. Jednotlivé tajomstvá ruženca sa totiž opierajú o Sväté písmo. Zároveň je to modlitba, ktorou si uctieваме Pannu Máriu. Ako vieme, sv. Dominik Guzmán bol veľkým mariánskym ctiteľom a taktiež bol fascinovaný Božím slovom. Bol to teda muž uvažovania nad Božím slovom a súčasne muž, ktorý bol oddaným synom Panny Márie. Keďže oba tieto prvky patria k podstate modlitby ruženca, v tomto zmysle sv. Dominika môžeme považovať skutočne za duchovného pôvodcu modlitby ruženca

Historické počiatky tejto modlitby siahajú do 11. storočia, keď sa mníši v kláštoroch modlili breviár, ktorého súčasťou bolo 150 žalmov. Nie všetci však vedeli čítať, preto sa ako náhradu modlili 150 otčenášov. Táto modlitba sa rozšírila z kláštorov aj medzi veriacich laikov a stala sa veľmi obľúbenou. Dokazuje to aj skutočnosť, že jedna ulica v Londýne sa v tom období volala *Pater Noster Row*. Už v 12. storočí v nej bývali ľudia, ktorí vyrábali pomôcku na túto modlitbu – zrnká spojené niťou do jedného celku.

V 12. storočí sa medzi rehoľníkmi a mníchmi objavujú veľkí mariánski ctelia, medzi nimi najmä Bernard z Clairvaux. V tom čase boli otčenáše nahradené modlitbou Zdravas, Mária. Táto modlitba sa začala nazývať **žaltárom Panny Márie**, keďže sa skladala zo 150 zdravasov. Treba dodať, že v tomto storočí Zdravas pozostával len z prvej, biblickej časti. Až v 16. storočí pápež Pius V. schválil aj nám známu druhú časť.

Koncom 12. storočia a v priebehu ďalších dvoch storočí sa modlitba žaltára Panny Márie dostala trochu do úzadia. Ľudí trápili morové epidémie a aj v cirkvi bolo viacero problémov ako trojpápežstvo, avignonské zajatie a podobne.

Ozajstný rozkvet modlitby ruženca sa začal v 15. storočí a podieľali sa na ňom najmä traja muži.

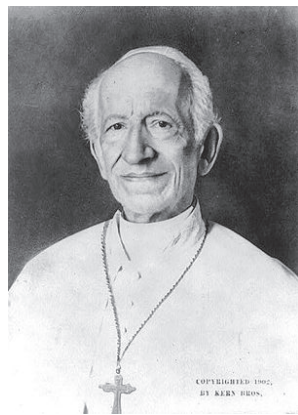
Kartuzián Henrich Kalkarský začal za prvou časťou Zdravas dopĺňať rôzne invokácie, krátke zamyslenia zo života Pána Ježiša alebo Panny Márie. Vytvoril až 150 týchto zamyslení, čo bolo ťažké na zapamätanie.

Ďalší **kartuzián Dominik Pruský** ich zredukoval na 50 a ako prvý ich aj zapísal.

Zásadnú vec vo vývoji ruženca urobil dominikán **bl. Alan de la Roche**, ktorý 150 Zdravasov rozdelil na 15 desiatkov. Každý sa začínal modlitbou Otče náš, potom nasledovalo 10 x Zdravas, pričom každý Zdravas bol zakončený invokáciou. Bl. Alan ako prvý rozdelil spomínaných 15 desiatkov na tri skupiny – prvých päť desiatkov tvorili tajomstvá vtelenia, ďalších päť tajomstvá umučenia a posledných päť tajomstvá zmŕtvychvstania, čo bol akýsi zárodok ruženca radostného, bolestného a slávnostného. Tento dominikán zomrel v r.1475 a vieme, že už v r.1483 existovalo ružencové bratstvo v nemeckom Ulme, ktoré používalo také ružencové tajomstvá, ako ich poznáme my dnes. Po ustálení modlitby ruženca koncom 15. storočia to boli opäť dominikáni, ktorí sa túto modlitbu snažili rozšíriť medzi ľuďmi. A v tejto snahe pokračujú aj v súčasnosti.

Definícia modlitby ruženca

V r.1569 vydal pápež Pius V. bulu *Consueverunt Romani Pontifices*, kde ako prvý pápež definoval ruženec. Od tejto buly sa modlitba ruženca viac-menej nemenila. Poslednú zmenu urobil sv. Ján Pavol II., keď v roku 2002 zaviedol ruženec svetla, ktorý obsahuje tajomstvá z verejného pôsobenia Pána Ježiša.

Významné osobnosti modlitby posvätného ruženca

Okrem už spomenutých osobností a svätcov sa medzi výnimočných ctiteľov modlitby ruženca radí **pápež Lev XIII., vlastným menom Vincenzo Gioacchino Pecci**. Bol presvedčeným tradicionalistom so zmyslom pre modernosť. Bol pragmatikom, ktorý pochopil, že doba, keď pápež predstavoval aj svetskú moc je nenávratne preč. Uvedomil si, že treba katolícku cirkev modernizovať a pápežský úrad otvárať súčasnému svetu. Aj vo vysokom veku sa vyznačoval nevšedným pracovným elánom, bol známy svojím pisateľským nadaním (napísal 87 encyklík) a svojím výrazným pontifikátom pripravil cirkev na búrky 20.storočia. Jeho najznámejším dielom je encyklika *Rerum Novarum* (r.1891). Pápež Lev XIII. prežil celý svoj pozemský život v 19.storočí, narodil v r.1810 v Carpinete, južne od Ríma a zomrel v r.1903. Pápežom sa stal ako 68-ročný. Napriek chatrnému zdraviu viedol

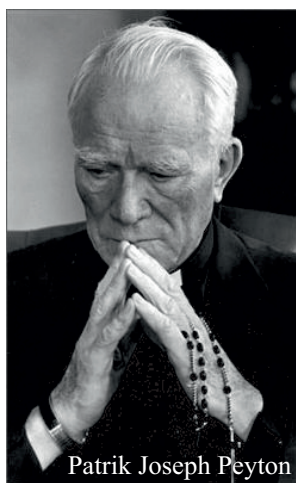
Cirkev 25 rokov. Bol právnikom a cirkevným diplomatom. Okrem povzbudení, kázni a iných príhovorov o mariánskej úcte, napísal desať okružných pápežských listov (encyklík), ktoré venoval téme sv. ruženca. Prvú „ružencovú“ encykliku zverejnil v r.1883 pod názvom *Supremi apostolatus*. Už o necelý rok vydal ďalšiu encykliku pod názvom *Superiore anno* a celú ju venoval modlitbe sv. ruženca. Prosí v nej kresťanov, aby sa počas mesiaca októbra vytrvalo modlili ruženec. Encyklikou *Octobri mense* z r. 1891 sa ako pápež obrátil na

celú Cirkev. Upozorňuje na viaceré bolesti Cirkvi a odporúča modlitbu sv. ruženca, pričom hovorí, že „Panna Mária nás privádza ku Kristovi a modlitba sv. ruženca nás motivuje k pokániu.“ V r.1892 vydal encykliku *Magnae Dei Matris* a o rok neskôr vydal encykliku *Laetitiae sanctae*. V nej sa zameral a poukázal na tri veľké problémy vtedajšej spoločnosti: 1./ľudia nechcú, nemajú záujem žiť v pokore a počestnosti; mať dobrú povesť a česť pre nich nič neznamená. 2./odmietajú prijímať bolesť, lebo nechápu, že aj bolesť má zmysel v živote človeka. 3./ľudia nemajú záujem a nestarajú sa o svoju večnú spásu, ale starajú sa iba o svoje pozemské blaho. „Modlitba sv. ruženca – píše pápež Lev – rozjímanie o tajomstvách radostného, bolestného i slávnostného ruženca prinesie mnoho dobra nielen pre Cirkev, ale pre celú ľudskú pospolitost“. V r.1894 vydal encykliku *Iucunda semper* a dosť podrobne v nej vysvetlil tajomstvá tejto modlitby. V encyklike *Adiutricem populi* (r.1895) vyzýva veriacich k modlitbe sv. ruženca za návrat východných, od Cirkvi odlúčených bratov, a za mier medzi národmi. Ôsmu encykliku o sv. ruženci pod názvom *Fidentem piumque* vydal v r. 1896. Ňou povzbudzuje k modlitbe sv. ruženca jednotlivcov, rodiny, ba i cirkevné zhromaždenia. Encykliku *Augustissimae Virginis* z r.1897 venoval ružencovým spoločenstvám. V roku 1898, keď oslávil dvadsať rokov svojho pontifikátu, vydáva poslednú desiatu „ružencovú encykliku“ *Diuturni temporis* a ďakuje Pánu Bohu i Matke Božej za všetku pomoc, ktorej sa mu dostalo v čase vtedajšieho vedenia Cirkvi.

Pápeža Leva XIII. hlboko inšpiroval **sv. Ľudovít Mária Grignon z Montfortu**. Bol apoštolom Francúzska a jeho diela: „O pravej úcte k Panne Márii“, v ktorej navrhol úplnú oddanosť Ježišovi prostredníctvom Panny Márie, a tiež „Máriino tajomstvo“ patria k najkrajším knihám o mariánskej úcte vo svetovej literatúre. Od neho pochádza známe: „Cez Máriu k Ježišovi!“ Narodil sa v r. 1673 ako najmladšie, ôsme dieťa v mestečku Montfort la Canne. Študoval na jezuitskom kolégiu v Rennes a stal sa kňazom. Bol členom tretieho rádu sv. Dominika. Na základe rozhodnutia Sv. Otca sa stal apoštolským misionárom a miestom jeho pôsobenia sa stalo najmä Bretónsko. Stal sa kazateľom. Vnímal, že úspech na duchovnom poli je vykúpený bolesťou a krížom. Jeho odporúčania pre duchovný život vyžadujú značné úsilie, avšak ponúkajú hlboké bohatstvo milostí. Zomrel vyčerpaním vo veku 43 rokov.

Apoštolom ruženca 20.storočia bol, okrem dobre známeho pápeža sv. Jána Pavla II., aj nám Slovákom menej známy - **otec Patrik Joseph Peyton**. Hovorí sa o ňom, že ružencom dobyl svet, volali ho „ružencový kňaz“. Jeho heslom bolo: „Rodina ktorá sa spolu modlí, zostane spolu.“, „Svet v modlitbe je svetom v mieri.“ Narodil sa v r.1909 v írskom mestečku Mayo, mal 8 súrodencov. Ako 19ročný odišiel za prácou do Spojených štátov amerických a žil v Pensylvánii. Pracoval ako roľník, neskôr ako kostolník. Rozhodol sa pre kňazstvo a vstúpil do seminára. Dva roky pred ukončením štúdií však ťažko ochorel na tuberkulózu. Na odporúčanie kňaza sa s prosbou za uzdravenie sa obrátil na Pannu Máriu. Keď po vysviacke premýšľal nad tým ako sa jej poďakuje za dar kňazstva a zdravia, rozhodol sa, že bude šíriť každodennú modlitbu

Patrik Joseph Peyton

ruženca v rodinách. Využil k tomu všetky moderné prostriedky svojej doby: tlač, rozhlas, filmové predstavenia aj bilbordy popri cestách. Cestoval po celom svete, vyzýval k modlitbe sv. ruženca na štadiónoch a svojím svedectvom zasiahol do života mnohých ľudí. Do šírenia modlitby ruženca a tiež do filmovej modlitby sa okolo neho zapojili aj mnohé známe osobnosti ako napr. Gregory Peck, Ethel Barrimor, James Steward, Loretta Yong, Grace Kelly a aj nekatolík, budúci americký prezident, Ronald Reagan. Horlivý apoštol zomrel v r. 1992 v domove dôchodcov. V roku 2017 ho pápež František vyhlásil za ctihodného.

Apoštolkou modlitby sv. ruženca je aj francúzska laička, iniciátorka živého ruženca a podporovateľka modlitby za misie - **Pauline Jaricotová**, ktorá bola zakladateľkou Pápežského misijného diela šírenia viery. Narodila sa v Lyone v r.1799, v poslednom roku francúzskej revolúcie. Pochádzala z rodiny, ktorá zbohatla počas priemyselnej revolúcie. Mladá dievčina spočiatku plnými dúškami vychutnávala bezstarostný život, ale ako 17ročná sa rozhodla vzdať sa všetkého a zložila sľub čistoty. Okolo

Pauliny sa zhromažďovali robotníčky z fabrík jej otca a spoločne založili duchovné združenie. Na podnet knižočky vydanéj Parížskymi zahraničnými misiami sa rozhodli každý deň modliť za misie a týždenne obetovať malú sumu (jedno sou) na spoluprácu pri šírení evanjelia. Pauline tak chcela pomáhať misiám na celom svete, stali sa stredobodom jej života. Pochopila, že misie chápané ako rozširovanie radostnej zvesti sa podaria iba vtedy, ak sú všetci, ktorí ich podporujú, sami zasiahnutí radosťou evanjelia. Prostriedkom na to sa podľa jej presvedčenia mal stať ruženec, ktorý samotný je evanjeliom v skratke. V roku 1826 založila **živý**

ruženec, modlitbovú ligu zasahujúcu všetky kontinenty. Vytvárala skupinky 15 ľudí, z ktorých sa každý člen modlil každý deň jeden desiatok ruženca s prideleným tajomstvom. Keďže každý člen živého ruženca získal ďalších ľudí, dielo sa veľmi rýchlo rozšírilo nielen za hranice Lyonu, ale aj Francúzska. Zomrela v chudobe v r.1862 a v čase jej smrti mal živý ruženec dva a pol milióna registrovaných členov, čo bolo v tom čase 15 percent francúzskej populácie.

Ružencové bratstvá na Slovensku

Je ich asi 2000. Úlohu zakladať a starať sa o ružencové bratstvá zveril pápež Pius V. reholi dominikánov. Na Slovensku máme prvú zmienku o ružencovom bratstve z roku 1522. Ide o testament istého košického meštana, ktorý časť svojej pozostalosti prenechal ružencovému bratstvu.

Hlavné mesto ruženca - Pompeje

Mesto, ktoré sa pre mnohých spája iba s veľkou prírodnou katastrofou. Staroveké Pompeje boli zničené v r.79 po Kristovi, keď vybuchla neďaleká sopka Vezuv. Dnes sem však prichádza omnoho viac pútnikov ako turistov. Ich kroky smerujú k novým Pompejám, ktoré vznikli ako výsledok sľubu, ktorý urobil *bl. Bartolomej Longo*. Písali sme už o ňom v Pútnickom liste 05/2019.

V roku 1872 dostal na tomto mieste dve vnuknutia: založiť ružencové bratstvo a zorganizovať ľudové misie, ktoré budú povzbudzovať k modlitbe ruženca. Vyučoval katechizmus a šíril modlitbu ruženca. Jeho činnosť začala postupne priťahovať prvé zástupy. Aby ľudia nezabudli na dobro prežitých misií, rozhodol sa kúpiť obraz Ružencovej Panny Márie a zavesiť ho do kaplnky. Vybral sa do Neapolu. Jediný obraz, ktorý sa mu zdal vhodný, bol veľmi drahý. Božia prozreteľnosť chcela, aby sa stretol so svojim spovedníkom Albertom Radente, ktorý mu daroval obraz Ružencovej Panny Márie. Obraz nebol veľmi pekný, nemal ani veľkú umeleckú hodnotu a navyše bol značne poškodený. Napriek tomu ho s dôverou zavesili v kaplnke a ľudia sa začali pred ním modlievať ruženec. Toto dianie zaujalo aj miestneho biskupa, ktorý povzbudil ľudí z Pompejí, aby urobili ešte niečo viac. Vyzval ich, aby postavili kostol zasvätený Ružencovej Panne Márii. Šiel dokonca ešte ďalej a vyhlásil "proroctvo", že na tomto mieste raz bude stáť bazilika. A stalo sa, ako predpovedal. Do Pompejí každoročne putujú milióny pútnikov. Najviac ich prichádza 8. mája a v prvú októbrovú nedeľu. Medzi pútnikmi v minulosti nechýbal ani sv. Ján Pavol II.

Prisľúbenia Panny Márie ctiteľom ruženca

1. Všetkým, ktorí sa budú zbožne modliť môj ruženec, sľubujem svoju zvláštnu ochranu a hojnosť milostí.
2. Tí, ktorí v modlitbe ruženca vytrvajú, dostanú zvláštnu milosť.
3. Ruženec bude mocnou ochranou proti peklu, zničí zlo, zbaví svet hriechu a zaženie blud.
4. Ruženec rozhojní čnosť a obsiahne pre duše hojné Božie milosrdenstvo. Odvráti srdcia ľudí od lásky k svedu a jeho márnosti a pozdvihne ich k túžbe po večných veciach. Tie duše sa posvätia týmto prostriedkom.
5. Tí, čo sa mi odovzdajú cez ruženec, nezahynú.
6. Toho, kto bude zbožne recitovať môj ruženec, uvažujúc nad tajomstvami, nikdy nepremôže nešťastie, nezažije Boží hnev a nezomrie náhlou smrťou. Hriešnik sa obráti, vytrvá v milosti a zaslúži si večný život.
7. Kto sa zasväťí môjmu ružencu, nezomrie bez sviatostí Cirkvi.
8. Tí, čo budú verne recitovať môj ruženec, budú počas svojho života a po smrti účastní Božieho svetla a plnosti jeho milostí, vlastných svätým.
9. Ihneď vyvediem z očistca duše zasvätené môjmu ružencu.
10. Deti môjho ruženca sa budú tešiť veľkej slávy v nebi.
11. Čo budeš žiadať prostredníctvom ruženca, dosiahaš.
12. Tým, ktorí budú šíriť môj ruženec, sľubujem pomoc vo všetkých ich potrebách.
13. Dosiahla som od svojho Syna, že všetci členovia Ružencového bratstva budú mať svojich orodovníkov v živote a v smrti, celý nebeský dvor.
14. Tí, ktorí sa zbožne modlia môj ruženec, sú moje milované deti, bratia a sestry Ježiša Krista.
15. Zasvätenie sa môjmu ružencu je zvláštne znamenie predurčenia.

Zdroje: www.dmc.sk, www.minoriti.sk, www.pokojadobro.sk, www.postoj.sk, www.svetlosveta.sk, www.old.katolickenoviny.sk, www.saletinirozkvet.webnode.sk, www.en.m.wikipedia.org, samizdat.sk/vyber-1987-2-pdf/download, Pius XIII.: www.infocatolica.com, Patrik Payton: www.sk.pinterest.com

Dve karmelitky, ktoré sa na zemi spolu nikdy nestretli, a predsa sú dnes spoločne učiteľkami Cirkvi. Obe spoznali tajomstvá skrytého života a ukázali ľuďom spiritualitu, ktorú môže žiť každý.

Sv. Teréziu z Ávily volajú aj Veľká. Prečo patrí takýto titul karmelitke, ktorá sa rozhodla pre skrytý život s Kristom uprostred kláštora?

Jej rehoľné meno bolo *Terézia od Ježiša* a mnohí poznajú jej vrcholné dielo *Vnútny hrad*, ktoré je spoľahlivým sprievodcom vnútornej modlitby. Od komnaty ku komnate sa vďaka jej zažitým skúsenostiam môžeme dostať hlboko - až k samotnému „srdcu hradu“.

Svätica, ktorá zomrela 4. októbra 1582, vo veku 67 rokov, výnimočným spôsobom predstihla svoju dobu, a to „do slova“. V deň jej smrti totiž pápež Gregor XIII. vyhlásil reformu kalendára takže na druhý deň už bol 15. október, preto jej sviatok slávime v tento deň.

Žila v 16. storočí v zlatej ére Španielska, ktoré sa svadbou Izabely Kastílskej a Ferdinanda Aragónskeho (r. 1469), zjednotilo pod jednou vládou. Z krajiny boli vyhnaní Mauri, Kolumbus svojím objavom zabezpečil pre krajinu zámorské bohatstvo.

Terézia, ktorej rod mal židovské korene vyrastala už v kresťanskej rodine, ktorá šľachtický titul vlastnila len krátky čas. Terezita, ako 7 ročné dievčatko túžila po hrdinských kresťanských činoch a rozhodla sa stať mučeníčkou. Spoločne s bratom odišli z domu, aby v krajine Maurov preliali svoju krv. Našťastie ich strýko objavil krátko za dedinou, v ktorej žili a nebezpečný výlet malých hrdinov sa skončil bez zranení. Bezstarostné detstvo sa jej skončilo, keď mala 14 rokov. Zomrela jej matka a Terézia sa utiahla do školy sestier augustiniánok. Tu sa rozhodla, že sa stane mníškou, ale pre náhle zhoršenie zdravia sa vrátila opäť do rodičovského domu. Jej plán sa naplnil, keď mala 20 rokov a vstúpila do karmelitánskeho konventu Vtelenia v Ávile. V r. 1537 vážne ochorela a lekári jej nevedeli pomôcť. Počas choroby stratila na 4 dni vedomie. Mysleli si, že je mŕtva a vykopali jej hrob. No prebrala sa a nasledujúce 3 roky zostala ochrnutá. Až v r. 1540 choroba ustúpila.

Trpela však aj duševne. „Odložené“ dcéry zo šľachtických rodín si spoločne s prineseným venom v kláštore užívali relatívne pohodlný život. Okrem toho bol kláštor až príliš často miestom návštev zvonku. Terézia sa nevedela sústrediť a aj ona sama sa zaoberala zbytočnými a neužitočnými vecami. V takýchto kláštorných nedostatkoch a vnútornom zápase prežila 20 rokov svojho rehoľného života, v snahe modliť sa. Viedla skrytý, tichý život a považovali ju za spoľahlivú rehoľníčku. V r. 1557 však zažila silné duchovné zemetrasenie, ktoré ju jedinečným spôsobom nasmerovalo k radikálnemu hľadaniu svätosti. V kláštornej soche zraneného Krista bola hlboko dotknutá, zasiahnutá všetkým utrpením, ktoré Kristus podstúpil za jej spásu. Tento zážitok ju viedol k tomu, že ponúkla Bohu osobné priateľstvo. Od tejto chvíle zakúšala hlboké spoločenstvo s Bohom, ktoré sa prejavovalo vo forme stálej, kontemplatívnej modlitby, ktorú prerušovali zážitky hlbokej, mystickej extázy. Mystické zážitky sv. Terézie vyvrcholili v udalosti *stigmatizácie jej srdca anjelom*, ktorá sa odohrala niekoľko ráz v jej cele v r. 1559, kde jej anjel šípom lásky prebodol srdce. V r. 1560 mala aj videnie pekla.

Nový vzťah s Ježišom bol podnetom aj k tomu, že Terézia začala pracovať na reforme karmelitánskeho rádu. Vedela, že to, čo prežívala nie je určené len pre ňu a bola presvedčená, že každý môže spoznať Ježiša cez vnútornú modlitbu, akú sa naučila. Avšak vyžadovalo si to zmeny. Preto prišla s nápadom pokusnej komunity, ktorá by bola dostatočne malá na to, aby podporovala láskyplné vzťahy medzi sestrami. Každodenné činnosti mali byť disciplinované a jednoduché, mali sa v prvom rade zamerať na modlitbu. A predovšetkým komunita mala byť šťastným miestom, ak sestry vykonajú všetko tak, ako majú. Prvý takýto malý konvent otvorila Terézia, s dovolením karmelitánskeho provinciála, v r. 1562. Bol to konvent svätého Jozefa. Pred obrazom Panny Márie si vyzula topánky a obula si hrubé španielske papuče, aby vstúpila do konventu ako **bosá karmelitánka**. Obliekla sa do hrubého rúcha a prijala rehoľné meno **Terézia od Ježiša**. Čoskoro prichádzali nové povolania – bolo ich tak veľa, že Terézii nikdy nechýbali kandidátky pre nové komunity, ktoré chcela založiť. V r. 1567 karmelitánsky predstavený Giovanni Battista Rossi navštívil Ávilu a poveril Teréziu, aby založila komunity rehoľníkov, ktoré sa budú riadiť jej reformovanými smernicami. Tak v priebehu ďalších 15 rokov založila 16 reformovaných konventov pre ženy a niekoľko ďalších pre mužov. Reformácia kláštorov však priniesla do života sv. Terézie aj komplikácie. Vplyv politiky aj názorové odlišnosti duchovných predstavených v závere jej života boli dôvodom, že žila v utiahnutosti. Takto jej však Boh vytvoril čas na písanie. Napísala Autobiografiu, Cestu dokonalosti, *Vnútny hrad*, *Knihu o zakladaní*. V posledných troch rokoch svojho života opäť cestovala kláštormi a učila, že *Boh sám stačí*. Zomrela počas cesty, v kláštore v Albe.

Za blahoslavenú ju vyhlásil Pavol V. v r.1614 a za svätú – ju spoločne s Ignácom Loyolským a Františkom Xaverským vyhlásil v r. 1622 pápež Gregor XV. Bl. Pavol VI. ju v roku 1970, ako prvú ženu, vyhlásil za učiteľku Cirkvi.

Jej neporušené pozostatky sa dnes nachádzajú v karmelitánskom kláštore v Albe de Tormes.

Telo zosnulej svätej bolo pochované v kláštore v Albe, v drevenej rakve. Na žiadosť Terezy de Layz nasypali na rakvu toľko kamenia a tehál, že sa rakva prepadla a všetko ostalo zavalené. Z hrobu zosnulej sa však naďalej šírila taká vôňa, že mníšky si priali jej pozostatky znovu vidieť. V zápiskoch Francisca de Ribera sa udáva, že dvaja mnísi 4 dni odstraňovali kamene, kým mohli vytiahnuť rakvu. Telo sv. Terézie bolo pokryté plesňou a hlinou. Keď ho umyli bolo neporušené a po celom dome sa rozliala silná a nádherná vôňa, ktorá pretrvala mnoho dní.

Omilostené pozostatky sv. Terézie previezli do Ávily, do konventu sv. Jozefa, kde zostali v zlatej schránke 9 mesiacov. Potom ich na žiadosť kniežaťa z Alby znova previezli do kláštora v Albe. Pápežským rozhodnutím v r. 1589 sa za definitívne miesto uloženia jej ostatkov stanovil kláštor v Albe.

Srdce sv. Terézie

Je najpozoruhodnejšou relikviou posledných storočí. Jeho skúmanie trvá dodnes. V r.1836 objavila sestra Pavla na srdci dva veľké trné. Páter Nemesio Caardellac v r.1875 spozoroval, že dva veľké trné majú formu klincov, sú krvavočervenej farby a na srdci počul jemný tlkot. Sestry tvrdili, že tlkot sa ozýva tak často a nahlas, že niekedy odvracia ich pozornosť pri pobožnosti.

Srdce z jej mŕtveho tela vybrali lekári. Chirurg Emanuel Sanchéz v procese exhumácie opísal otvor alebo prierez v hornej prednej časti srdca, ktorý preskúmal, ako úzky, dlhý a hlboký. Prechádza komorou i substanciou srdca. Tvar otvoru dokazuje, že prebodnutie spôsobil mimoriadne ostrý, špicatý a dlhý nástroj. Vo vnútri otvoru možno rozoznať stopy ohňa alebo spálenia, ktoré spôsobil šíp anjela. Relikvia bola vystavená v kláštore, kde sa každý mohol presvedčiť o poranení srdca.

Sv. Teréziu od Dieťaťa Ježiša a od Svätej Tváre, poznáme ako *Terezku z Lisieux*, alebo *Terezku Ježiškovu* a asi ju ani u nás v strednej Európe nemusíme osobitnejšie predstavovať. Jej sochu či obraz nájdeme asi v každom kostole na Slovensku a jej duchovný testament – *Príbeh mojej duše* sa stal bestsellerom začiatku 20.storočia. Mnohí vďaka nej spoznali „malú cestu“ do neba. Sv. Terezka hovorila, že objavila „výťah do neba“. Na zemi žila krátko, iba 24 rokov.

Narodila sa v r. 1873 a pokrstili ju ako Máriu Františku Teréziu Martinovú. V rannom detstve prežila smrť matky a v dospievaní sa musela vyrovnáť s odchodom najmilšej rodnej sestry do karmelitánskeho kláštora. Jej citlivá a zranená detská dušička však prežila milosť z neba, keď v čase „zvláštnej choroby“ uvidela na rodinnej soche Panny Márie „jej čarovný úsmev“.

Vnútorne dospela počas Vianoc v r. 1886, kedy dostala milosť sily a začala svoje „veľké preteky“! „Kráčala od víťazstva k víťazstvu“ posilnená vo svojom predsavzatí stráviť svoj život orodovaním za hriešnikov. Známy jej aj príbeh ľútosti a obrátenia Henriho Pranziniho, vraha, za ktorého sa 14ročná Terezka pred jeho popravou horlivo modlila. Táto udalosť len posilnila jej odhodlanie vstúpiť do Karmelu, kde vošla ako 15ročná. Dostala meno Terézia od Dieťaťa Ježiša, a keď prijala habit pripojili jej aj ďalší podtitul: a od Svätej Tváre. Skrytá pod týmto meno prežila v kláštore 9 rokov. Toto dvojité meno znamenalo tajomstvo jej vlastného zvláštneho povolania a spirituality. Terezka žila Ježišovú detskú oddanosť Otcovi a kontemplovala Svätú Tvár ako obraz Kristovej nepredstaviteľnej lásky k ľudstvu. Na Karmel prišla s túžbou hrdinského života mučenícky, so snahou zachrániť mnoho duší a milovať Boha „viac, ako bol kedykoľvek milovaný“. Dosiahla to. Cez mnohé boje a utrpenie, chorobu otca i svoju vlastnú obeť životu. V kláštore trpela zimou, úbohým jedlom a zažila aj nepretržitú monotónnosť v modlitbe, či rozpory sestier. V tom všetkom kráčala svojou malou rýchlou cestou svätosti, v trpezlivosti a sesterskej láske, vykonávajúc všetky svoje obyčajné práce a úlohy s neobyčajnou vernosťou a láskou.

Sláva sv. Terezky z Lisieux

Príbeh mojej duše (prvýkrát vydaný v r.1898) oslovil státisíce ľudí po celom svete. V r.1923 ju pápež Pius XI. vyhlásil za blahoslavenú a v r.1925 za svätú. Ten istý pápež ju v r.1927 spolu so sv. Františkom Xaverským vyhlásil za hlavnú patrónku misií, hoci v nich nikdy nebola a ani nepracovala. Pius XI. ju nazval „hviezdou svojho pontifikátu“. Jej portrét a relikviu mal stále vo svojej pracovni. Videl v nej „Božie slovo pre naše storočie“. Krátko pred oslobodením Paríža (1944), počas 2.svet. vojny, ju pápež Pius XII. vyhlásil za „druhú patrónku Francúzska, spolu so sv. Janou z Arku“ a v r.1997 ju pápež sv. Ján Pavol II., vyhlásil za Učiteľku Cirkvi, pre jej význačnú doktrínu, napriek tomu, že okrem vlastného životopisu, niekoľkých úvah, básní, divadelných hier a listov nenapísala teologické diela.

Kostoly s jej patrocinom sa nájdeme aj na Slovensku, napr. vo Vlčkovciach pri Trnave, v Hudcovciach, okr. Humenné. **V Prievidzi, časť Zápotôčky je celoročne sprístupnená aj jej relikvia.** Nachádza sa na oltári a pod ňou sú aj relikvie sv. Zélie a Loiusa Martinových, rodičov sv. Terézie. Ako nám napísal vdp. Straka, kostol je otvorený väčšinou pred a po sv. omši. Špeciálny deň úcty relikvií je v deň sviatku sv. Terézie a to 1.október.

„Chcela by som sa rozbehnúť do celého sveta“

Pozostatky svätej karmelitky boli prvý raz exhumované v r.1910 podľa pravidiel beatifikačného procesu a potom druhý raz v r.1917 kvôli druhému procesu, ktorý sa nazýva apoštolským. Z tela zostali len kosti. Tretia exhumácia Tereziňých pozostatkov sa uskutočnila v r.1923, keď ich slávnostne preniesli do jej Karmelu, kde sú odvtedy uctievané. Pohrebný voz si vtedy kliesnil cestu päťdesiatistisícovým davom.

Jej relikvie sú dnes uložené v dvoch samostatných relikviároch. Relikviára darovala kláštora v Lisieux Brazília. Zaslúžil sa o to jezuita P.Henri Rubillon, ktorý pochádzal z diecézy Bayeux (nar. 1866) a bol vyslaný do Brazílie ako profesor. Už od r.1910 bol zapáleným obdivovateľom Terezy a bol v kontakte s karmelitánkami v Lisieux. Zakladal skupiny „Legionárov sestry Terézie“. Zorganizoval zbierku a do Lisieux poslal ako dar brazílsku zástavu vo veľkej truhlici z veľmi vzácneho dreva jacaranda s vyrezávanými znakmi Terézie a Brazílie. V Karmeli ju nazvali veľdielom – „brazílskym divom“. Z toho vzišiel aj ďalší nápad požiadať otca Rubillona o skrinku - relikviár z pozláteného striebra. Otec Sebastião Leure da Silveira Cintra (neskorší arcibiskup Ria a kardinál) spolu s tridsiatkou biskupov projekt podporili a zbierka vyniesla značnú sumu: 81 000 contos de reis. Zlatník H. Brunet vyhotovil dve schránky. Jedna z nich, z pozláteného striebra, sa stala najznámejšou: slúžila

Relikvie sv. Terézie z Lisieux

počas tereziánskych osláv, počas púte Francúzskom v rokoch 1945 – 1947 a počas Tereziňých ciest v rokoch 1994-1997. Nazýva sa „**brazílsky relikviár**“ a v súčasnosti je trvalo umiestnený v Lisieux.

Cestovný relikviár

Nakoľko by bolo veľmi riskantné, aby brazílsky relikviár križoval oceány, našlo sa šťastné riešenie: druhý relikviár, náhrada prvého, z dreva a pozláteného striebra pojal významnú časť Tereziňých pozostatkov a cestuje po celom svete. Táto druhá pozlátená schránka sa označuje ako „**relikviár storočnice**“. Jeho rozmery a váha sú: Dĺžka: 150cm, šírka: 95cm, výška s ochranným plexisklom: 85cm, celková váha: 132kg. Drevená truhlica na expedovanie

relikviára meria: 160x105x120 (výška)cm. Relikviár váži 115kg. Celková váha relikviára s expedičnou truhlicou má hmotnosť 247kg.

Tieto relikvie sa dostali začiatkom r.2016 aj k nám na Slovensko.

Šoférom, ktorý zabezpečil prepravu relikviára z Lisieux na Slovensko a späť bol p. Janko Jakubec z Trstína (okr. Trnava), ktorý nám poskytol aj fotografie z tejto mimoriadnej udalosti.

Janko, ty si v roku 2016 priviezol na Slovensko relikvie sv. Terezy z Lisieux. Ako si sa dostal k tejto príležitosti?

Prišlo to samozrejme, ako vždy Božím riadením, aj keď som si to hneď tak intenzívne ani neuvedomoval. Už pár rokov som vozil mojim mikrobusedom ľudí na púte, či mládežníkov na tábory a o tejto skutočnosti sa všeobecne vedelo. To bol aj dôvod, že ma oslovili známi, čo sa aj z takýchto akcií poznáme, či by som im vedel dopraviť relikvie sv. Terézie z Lisieux - z Francúzska. Keďže ma šoférovanie veľmi baví a do Francúzska som v minulosti často cestoval pracovne, zdalo sa mi to celkom prirodzené, že som sa na túto cestu dal nahovoriť, aj keď mi to veľmi nevyhovovalo kvôli práci, ale čas sa nakoniec našiel a vyrazili sme na cestovné dobrodružstvo rovno cez polovicu Európy.

Bol si v Lisieux už aj niekedy predtým? Ako na teba zapôsobilo mesto? Dnešné Lisieux. Je to mesto „malej svätice“?

V Lisieux som nikdy predtým nebol, aj keď raz som bol dosť blízko - asi 150 km, keď som v roku 1990 bol vo fabrike na výrobu závodných monopostov Renault v Diepe. Lisieux je nádherné typické francúzske mestečko a naozaj sa jeho atmosféra nesie v odkaze sv. Terézie. Hlavne v centre, v blízkosti kláštora, kde prežila skoro celý svoj zasvätený život, či v bazilike, kde je stála relikvia jej prsta, alebo v časti, kde sa nachádza jej rodný

Bazilika sv. Terézie z Lisieux, Francúzsko

dom, ktorý je tiež dennodenne otvorený, ako múzeum a aj navštevovaný hojným počtom pútnikov.

Ako prebiehalo prevzatie relikvií? Cestoval s tebou niekto? Potrebovali ste nejaké dokumenty, odporúčania?

Relikvie boli uložené v čestnej zadnej časti baziliky za sakristiou, do ktorej sa prichádzalo zboku budovy osobitne určeným vchodom, cez dve elektronicky zabezpečené brány. So mnou v aute pricestoval aj tútor celej akcie, p. Gerhard Veag, ktorý mal všetko potrebné, všetko bolo zariadené.

No a teraz konkrétnejšie ohľadom cesty. Ako sa ti išlo domov na Slovensko?

Na cestu domov si veľmi rád spomínam. Paríž, Štrasburg, Stuttgart, Mníchov, Viedeň - samé veľké mestá a väčšinou po diaľnici - bol čas na modlitbu, ktorá nikdy nechýbala, rozhovory o všetkom a samozrejme rozjímanie pri nočnej jazde - keď „kolega“ zaspal - koho to ja vlastne mám naloženého za chrbtom v aute a veziem k nám domov na Slovensko. Po príchode, vyložení sv. Terezky večer po 21.hodine v kostole Bratislave v Petržalke a slávnostnej omši prijatia relikvie som si už aj vyčerpaný z náročnej cesty, ale s pocitom pokoja v duši, vydýchol a ďakoval Bohu, že sme to zvládli. Terezka je na Slovensku a ja si môžem ísť v pokoji pospať spánkom spravodlivých.

Viezol si relikvie aj naspäť do Lisieux. Je náročné cestovať v zime, dve tisíc kilometrov sám, a pritom s tak vzácnym „nákladom“...

Po asi mesiaci som mal telefonát, a veru už si ani nepamätám, kto mi to prvý zavolať, že treba sv. Terezku aj odviesť nazad domov do Lisieux, že všetky varianty nevyšli, a že to zostáva zase na mne. Padla otázka, či by som mohol ísť aj do tejto služby. Priznávam, nebol som veľmi nadšený, že zase toľký kus sveta, sám šofér, v práci vybaviť voľno - no nakoniec som to zobral ako pomoc v núdzi a zaviezol sv. Terezku aj naspäť domov do Lisieux.

Čo ti dala táto „cesta s Terezkou“?

Až po tejto ceste a hlavne s odstupom času si o to viac uvedomujem, že to bol veľmi požehnaný čas, keďže Terezka je aj patrónkou pútnikov a misií, hoci nikde za svoj život nebola. Odvtedy môj život poznačila svojou skromnosťou, pokorou a vdáčnosťou, ktorá nám ľuďom, v tejto spoločnosti, dosť často tak veľmi chýba.

Tvoje auto aj dnes slúži na prepravu pútnikov. Hovoriš im o sv.Tereške?

Pútnici, čo so mnou cestujú vedia už asi všetci o tom, že vlastne putujeme nie na obyčajnom aute, ale na relikvii tretieho stupňa, keďže sa relikvie sv. Terezky dotýkali môjho auta. Aj atmosféra je odvtedy v aute akási iná – svätejšia - ani neviem, keď zostarne a nebude už vládnuť tak rezko nás vozit' na všetky tie pútnické miesta, či sa bude dať vôbec niekomu predať. No každopádne od tých čias, už to nie je obyčajný mikrobús a nikto z nás ho nevolá inak ako TEREZKA...

Janko, ďakujem za milé rozprávanie.

zdroje: www.magnificat.sk, www.redemptoristi.sk, www.terezka.kkp.sk

GENIUS LOCI... O cene námahy (aj o kostolíku v Jalšovom)

Genius loci je nová rubrika Pútnického listu. Pozývame Vás tvorte ju s nami.

Počas jednej z mládežníckych svätých omší zaznela veľmi zaujímavá kázeň. Rozhodne aspoň mne sa zavrtala hlboko pod kožu. Začínala sa malou anketou medzi prítomnými, keď sa kňaz niekoľkých mladých ľudí spýtal, ktorá akcia saleziánskeho strediska sa im v tom roku najviac páčila. Nebolo treba zložito hľadať v pamäti. Každý odpovedal bez váhania a bezprostredne, aj keď sa odpovede líšili. Ja som tiež s potešením vysypala z rukáva za hrst radostných spomienok. Mladý kňaz sa spokojne vrátil na svoje miesto a pokračoval ďalšou otázkou. No odpoveď už nešiel hľadať do pléna. Čo všetko mali tieto akcie spoločné? Zamyslela som sa, ale riešenie neprichádzalo tak spontánne rýchlo, ako pri prvej otázke. Kázeň však pokračovala rozuzlením záhady, ktorá sa svojou jednoduchosťou, ale nepochybne opodstatnenosťou zapísala do môjho podvedomého archívu, kde, ako aj zvyšok jeho obsahu, čakala v zálohe na svoju príležitosť, ako ešte zasiahnuť do zúrivého kolobehu mojich myšlienkových pochodov. To, čo sme všetci vyslovili, malo jedného spoločného menovateľa. Išlo o akcie, výlety, podujatia, ktoré sme my sami pripravili. Ktoré sme organizovali, chystali, zabezpečovali. Hlavou mi prebehla ľahká matematika. Skutočne. To najkrajšie bolo práve to najzložitejšie. Niežeby sme nezažili mnohé úžasné chvíle na koncertoch a podobných akciách, ale eufória nadšenia z nich akoby vyprchala rovnako rýchlo, ako bežal čas počas nich. Nanajvýš pretrvala pár nasledujúcich dní. Ale tie, do ktorých sme vložili seba, svoj čas, námahu, pot čí aj slzy, na ktorých sme boli tí, čo robia radosť a nielen jej pasívni prijímatelia, boli tie, na ktoré sme si spomenuli ako na najlepšie. Všetky do jednej. Toto nenápadné posolstvo ostalo zapísané v mojej duši. Bez ďalších slov a vysvetľovaní. Tie už plynuli aj samé. Vždy keď sa im dostalo príležitosti. A tá prišla raz celkom nečakane.

Rada rozdávam netradičné darčeky a občas o nejaký taký nečakaný aj požiadam. A tak som raz ušetrila môjho brata o lámanie si hlavy nad spôsobom,

ako ma potešiť na moje narodeniny a poprosila som ho, aby nás vzal na výlet autom. Aké by bolo skvelé nebyť raz v zajatí cestovných poriadkov, vo večnom zápase s časom, dobíhaní na stanicu, prestupov, nekonečnom čakaní, siahodlhých peších presunov a ostatných neodmysliteľných potešení spojených s naším výletníckymi aktivitami v područí autobusovej či železničnej dopravy. Moje pranie bolo mu príjemným rozkazom. Samotný výlet prebiehal podľa mojich predstáv a ja som si naplno užívala všetky vymoženosti ako podľa vopred kvalitne spracovaného scenára. Nalahko nabalená, usalašená na zadných sedadlách, pani času a trasy. Skutočne sme za jeden deň naťohli toľko kostolíkov, ako by sme svojpomocne stihli za niekoľko veľmi náročných a nabitých víkendov. Niečo tomu však chýbalo. Niečo, čomu som sa ukrutne bránila pri každej zastávke, pri každom kostolíku. Nedovolila som tomu podivnému, vtieravému pocitu, aby si podmanil moju radosť z tejto úžasnej cesty. Ale potom ma premohol. Posilnený práve o zálohu z môjho podvedomia. Akoby sa slová tej už dávno vyslovenej kázne stáli záštitou, ktorú si tento neodbytný pocit vzal proti mojej tvrdohlavosti popierajúcej jeho existenciu. Bola to posledná zastávka nášho výletu.

Rotunda v Jalšovom.

Na malej vyvýšenine nad dedinou, poloha, ktorej mohli konkurovať už len kostolíky ukryté hlboko v lesoch. Pre môjho brata bola však jedinou výzvou. Ako prehnáť svoje výkonné auto vo vhodnom teréne. Jeho brilantná jazda nám bola kráľovskou službou. Až k dverám samotnej rotundy. Ale už počas tohto výstupu som vedela, že to bude jazda mojej porážky. Ten zarážajúci pocit udrel v plnej sile. Sile, ktorá by bola schopná mi podlomiť kolená, len čo sme vystúpili z auta. Veď stačilo len vystrieť ruku a mohla som privítať aj túto rotundu ako všetky ostatné kostoly a kostolíky, ku ktorým sme doteraz dorazili. Ale zrazu sa mi ničoho podobného nežiadalo.

Rotunda bola pekná, hoci prestavaná. Nie príliš veľká, s vežičkou, na kopčeku. Splňala väčšinu kritérií, aby sa s prehľadom nominovala do top stavieb v mojej zbierke favoritov. Čo ako som sa však snažila, nijako som nedokázala prebudiť v sebe to nadšenie, erupciu dojmov a spokojnosti, ktoré som krotila dotykom, pozdravom dlane múrom. Jednoducho to nešlo. Bezcieľne som obchádzala celú stavbu, skusmo pozorovala horúčkovo foteť, ale akoby som toho nebola súčasťou. Nič ma neťahalo detailne skúmať rotundu ani okolie, ani nahlasovať svoje malé objavy, akoby som to zvyčajne už dávno robila. Prehodila som len pár zdvorilostných komentárov a išla za bratom, ktorý s väčším oduševnením, než som ja práve predviedla, kontroloval stav svojho auta. Čo sa to dialo? Prečo som sa nedokázala tešiť? Veď viacej ma dojali návštevy veľkých bazilik, ktoré som nemala práve v obľube, než rotunda, ktorá mi ako na dlani ponúkala všetko, po čom moje srdiečko prahlo. Vedela som len to, že táto neprirodzená odmeranosť ma sprevádzala po celý deň. Ale iba teraz si ma podriadila úplne. Prečo? Veď sme vystúpili pri krásnej rotunde, ktorá si zaslúžila podstatne viac, než tých pár strohých slov, ktorými som ju ohodnotila. Ale odpoveď sa už núkala aj sama. Čo ako bola podmanivá, chýbal jej kus toho, čo robilo naše výlety takými akými sú. Teda nie jej, ale nám. Veď ako je možné sa naplno tešiť z niečoho, čo sme dosiahli len hrdinským vystúpením z auta?

Alexie

Pútnický list vydáva Asociácia pútnických organizácií
Farský úrad, 913 31 Skalka nad Váhom I/41
ISSN 2644-4526

Texty pripravili: Mgr. Mária Prekopová, Mgr. Žaneta Šušoliaková, Alexandra Podolinská

Fotografie: František Turanský, Vladimír Šušoliak, dreamstime.com, wikipedia.org • Grafické spracovanie: Alfa a Omega, s.r.o.

Svoje postrehy, rady a pripomienky posielajte na: putnickiemiesta@gmail.com

NEPREDAJNÉ, VOĽNE ŠÍRITEĽNÉ